

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 HOGYA GYÖRGY:
KEDVENC VÁROSOM
- 3 PINTES GÁBOR:
ON-LINE/ OFF-LINE
- 4 TÓTH ERIKA:
„AKI GYORS SIKERT AKAR, ANNAK
NEM EZ A MUNKA A JÓ TEREP”
- 6 FEHÉR ÁGOTA:
PEDAGÓGUS-GYERMEK KAPCSOLAT
AZ ONLINE TÉRBEN
- 11 TÓTH ERIKA:
OTTHONTANULÁS A GYAKORLATBAN
- 13 MIKULEC AMINA:
KARANTÉN - DIÁKSZEMMEL
- 14 UJPÁL EMŐKE:
FELVIDÉKI LELKI ELSŐSEGÉLY
TELEFONSZOLGÁLAT
- 17 TŐZSÉR ANETT:
A KÁRPÁT-MEDENCEI MAGYAR
FELSŐOKTATÁSI TÉR KIHÍVÁSAI ÉS
POTENCIÁLJA, DÖNTÉSHOZÓI
INTERJÚKON KERESZTÜL (3. RÉSZ)
- 21 GERGELY VIKTÓRIA:
A SZÖVEGÉRTÉS FOGALMÁNAK
ÉRTELMEZÉSE
- 24 VAŇO ANIKÓ:
A KÉPZŐMŰVÉSZET MINT TERÁPIA
- 27 MARCZIS GYÖRGY:
UGYE, MILYEN SZÉP A GEOMETRIA?
- 30 GÁL ATTILA:
ONLINE IDŐVONALAK (TIMELINES)
AZ OKTATÁSI GYAKORLATBAN
- 32 KOLLÁR KRISZTINA:
ANGOL NYELVTANULÁS
A BRITISH COUNCIL
APPLIKÁCIÓIVAL
- 33 ZOLCZER PÉTER:
A NYELVTANULÁST ELŐSEGÍTŐ
ÁLTALÁNOS KÉSZSÉGEK (12. RÉSZ)
- 34 CSICSAY ALAJOS:
A 2020-AS ÉV FÁJA
- 36 POMICHAL KRISZTIÁN:
A KLÍMAVÁLTOZÁSRÓL HIDEG
FEJJEL (7. RÉSZ)
- 37 ISKOLAHÍREK
- 38 SZMPSZ

PINTES GÁBOR

ON-LINE/ OFF-LINE

Megj.: a következő sorok, bekezdések témaközpontjait nem tartalmazni!

Immáron közel két hónapja on-line szinte mindenki. Tanár, diák, szülő, nagyszülő... és még sorolhatnám. Új fogalmakkal, formákkal, módszerekkel találtuk szembe magunkat, meg egy sereg megoldásra váró problémával. A probléma viszont nem arra való, hogy kétvállra fektessen minket, hanem hogy megoldjuk őket, és ezáltal is az elérendő célra összpontosíthatunk.

Iskoláinkban az egész „korona-karanténos” történet a távoktatással kezdődött. Nem is kellett sokat várni, és máris jöttek a hangzatos (bulvár ízű) szalagcímek: *A járvány hozta meg a régen várt reformot, A modern technológiák megmentik a bezárt iskolákat, A tanulók többet tudnak tanulni otthon, mint az iskolában...* A segítséget, támogatást pedig az eddig alig-alig ismert és még kevésbé (vagy teljesen haszontalan dolgokra) használt alkalmazások jelentették. FB csoportok és FB Messenger, Viber, WhatsApp – a napi rutint átörökítve a hirtelen jött problémára. Következett a Zoom (melyről pár hét alatt kiderült, hogy inkább hanyagoljuk, biztonsági problémái miatt), az Office 365 és MS Teams, Jitsi Meet és Websupport, Google Classroom, EduPage, Socrative... Ez maga a csoda. Mivel mindez eddig is rendelkezésünkre állt és kéznél volt, de csak elvétve használtuk egyiket-másikat, erre-arra. S jött egy szubmolekuláris biológiai organizmus, és az imént felsorolt alkalmazások a mindennapjaink részévé váltak.

A kérdés persze még mindig fennáll, hogy a „korona-karanténos” oktatás tényleg meghozta-e a várva várt reformot. Válaszom kissé hűsítő és kijózanító lesz. Az, ami a mögöttünk tudott két hónap alatt történt, ugyanis nem reform, hanem sokkal inkább tűzoltás volt. Hirtelen jött a tűz, és gyorsan kellett oltani. Szerencse, hogy volt kéznél „oltóanyag”, habár sokan nem tudták, hogy melyik mire is való. Így hát próbálkoztunk. Hol több, hol pedig kevesebb sikerrel. Tudni kell, hogy a minimum szenior korban lévő oktatási rendszerünkre nem lehet egyik napról a másikra úm. ráhúzni a 21. század technológiáját. Jobban mondván lehet, de az nem is mutat nagyon jól, és a funkcióját is csak korlátozva tölti be. A comeniusi osztály, tantárgy, tanóra rendszerre nem alkalmazható egy az egyben a távoktatás filozófiája és gyakorlata sem. Hagyjuk meg az órarendet, az összes tantárgyat, a

tantervet és tanmenetet, értékelési szempontokat és feltételrendszert. De iktassuk ki a képletből a tanító, tanár, diák fizikai jelenlétét, az osztályközösséget. Mindez együtt nem megy. Nem telt el sok idő, és a legtöbben rá is jöttek, hogy ha távoktatni akarunk, akkor sok mindent meg kell változtatnunk. Ennek felismerése viszont már felér egy kisebb reformmal. Aki pedig a mai napig ragaszkodik a fent említett comeniusi rendszer legtöbb eleméhez, az szinte biztos kudarcra ítéli önmagát. És másokat is.

Az eltelt két hónapnak viszont van egy sereg pozitív hozománya is. Azok a tanítók és tanárok, akik nyitottak az új lehetőségek felé, akik számára a szabadság nem nyűg és elméleti eszmefuttatás, nos, Ők új korszakba léphettek. Leginkább akkor, ha ezt a lehetőséget megkapták feletteseiktől, és Ők élni is tudtak vele. Soha nem tagadtam, hogy szabadságot kapni és élni vele egyrészt lehetőség és esély, de másrészt pokolian sok munkát is jelent. A pokolian sok munkát most megtapasztalhatta a legtöbb gyermek szülője is, akiknek rész kellett vállalniuk gyermekük oktatásában. Azt a részt, amit a távoktatással lehetetlen megvalósítani. Most már talán ők is elhiszik, hogy a tanító és a tanár nem az a személy, aki délután gyakor végez a munkában és van egy csomó szünete.

A távoktatás és annak minden egyes eleme nem varázspálca, mely jelen esetben mindenre megoldást jelentene. Egyértelmű, hogy a leginkább felnőttoktatásra kidolgozott stratégia bizonyos esetekben alkalmazható fiatalabb korosztályok oktatásánál is. Ismernünk kell viszont a korlátait is, melyek a felnőttoktatásban már nem relevánsak. Gondolok itt az önálló tanulásra való készségre, a belső motiváció hiányára, az önértékelés és az idő beosztásának képességére (képtelenségére). Amennyiben képesek vagyunk mindezt tudomásul venni és saját stratégiánkba beemelni, sikeres lehet a tűzoltásunk. Szeptember környékén pedig újult erővel vágathatunk neki a klasszikus iskolai nevelő-oktató munkának, mely reményeim szerint azért nem lesz ugyanannyira „klasszikus”, mint a „korona-karantén” előtt volt. Viszont *iskolai* lesz, mert anélkül sokkal nehezebb és bizonyultabb – lenne. Igaz, erről is született már értekezés – Ivan Illich: *Iskola nélküli társadalom* (Deschooling Society) címmel. Arról viszont majd valamikor máskor elmélkedem.